

Arrest

nr. 157 921 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot A.V. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 157 920 van 8 december 2015 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. Zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 52 857 van 10 december 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet en eraan toevoegt dat hij recent via zijn vader vernam dat hij officieel in opsporing is en er tegen hem een strafzaak werd geopend die zijn vader reeds sinds 2010 opvolgt zonder verzoeker hierover op de hoogte te brengen.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van mensenrechtenorganisatie Memorial gericht aan zijn vader, een brief van Kavkaz gericht aan het Dagestaanse hooggerechtshof, een bevel tot opening van een strafrechtelijke zaak, een bevel tot berechting, bevel tot arrestatie, aankondiging van opsporing met doorverwijzing naar het parket, een klacht van zijn advocaat gericht aan het Dagestaanse hooggerechtshof, een beslissing betreffende de beroepsprocedure, zijn Russisch binnenlands paspoort en dat van zijn echtgenote, zijn internationaal paspoort en dat van zijn echtgenote, bustickets en vliegtickets.

3.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Voorts lijkt verzoeker er ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu blijkens de bestreden beslissing het geval is. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 52 857 van 10 december 2010 en de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers kennis omtrent zijn rechtszaak uiterst gebrekkig is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker kritiek uit op het Cedoca-document DAG2015-003 d.d. 16/03/15 en stelt dat de geraadpleegde sites enkel in het Russisch zijn opgesteld, er geen enkele vertaling in het Frans, Nederlands of zelfs het Engels is, en er geen extract van deze sites aan het administratief dossier is gevoegd waardoor het materieel onmogelijk is voor de Raadsman van verzoeker om de correctheid van de samengevatte informatie in het Cedoca-document na te gaan, merkt verweerder in zijn verweernota terecht op dat de bestreden beslissing alsook het Cedoca-antwoorddocument waarop de commissaris-generaal zich beroept, in het Nederlands zijn gesteld. Het gegeven dat de bronnen waarop het Cedoca-antwoorddocument gesteund is, in casu de officiële websites van de lokale rechtbank van de Kazbekovski rayon, van het Dagestaanse Hooggerechtshof en het officiële register van de Dagestaanse balie, in het Russisch zijn gesteld kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder benadrukt verder dat uit het Cedoca-document duidelijk blijkt welke opzoekingen er juist werden gevoerd, op welke websites er opzoekingen werden gevoerd, en wat het resultaat was van deze opzoekingen. Verzoeker heeft dan ook van dit resultaat van deze opzoekingen kennis kunnen nemen. Verzoeker betoogt wel dat het noodzakelijk is dat de volledige bronnen in het Nederlands vertaald worden, maar de Raad wijst er samen met verweerder op dat, naast de vaststelling dat het niet echt mogelijk is om volledige websites van rechtbanken en dergelijke te vertalen, het Cedoca-onderzoek uitgevoerd wordt door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar waarbij er mag van uitgegaan worden dat deze alle relevante informatie aangaande het te onderzoeken onderwerp opneemt in zijn antwoord. Uit lezing van het Cedoca-antwoorddocument blijkt duidelijk welke bronnen de researcher heeft geraadpleegd en wat het resultaat was van deze opzoekingen. Bovendien, verzoekers raadsman mag dan misschien niet het Russisch machtig zijn, niets belet verzoeker of zijn echtgenote, die wel het Russisch machtig zijn, om de door het CGVS geraadpleegde websites te bezoeken en de door het CGVS aangebrachte informatie na te gaan.

Waar verzoeker opwerpt dat hij nooit verduidelijkt heeft dat zijn advocaat in de Federatie van Rusland behoorde tot de balie van Dagestan, antwoordt verweerder terecht dat, gelet op de door verzoeker zelf neergelegde gerechtelijke documenten die uitgaan van of gericht zijn aan rechtbanken in Dagestan, er logischerwijze onderzoek gevoerd bij de balie van Dagestan. Verzoeker laat trouwens na om aan te geven tot welke balie zijn advocaat dan wel zou behoren, indien hij niet tot de balie van Dagestan zou behoren

Verzoekers kritiek op het Cedoca-document DAG2015-005 d.d. 8 juni 2015 waarbij hij aangeeft dat dit document niet overeenstemt met de vereisten van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 met betrekking tot de procedure voor het CGVS omdat er geen enkele kopie van de briefwisseling verstuurd door Cedoca naar twee afdelingen van Memorial (vragen en antwoorden) werd gevoegd aan het administratief dossier, is niet dienstig.

Artikel 26 van voormeld KB luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die

werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.”

Het argument in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal een kopie van het e-mailverkeer tussen Cedoca en de twee afdelingen van Memorial had moeten voegen in het administratief dossier, wordt, gelet op de inhoud van bovenstaande bepaling, niet aangenomen. Voornoemd artikel bepaalt dit immers nergens. In de bronnenlijst van de COI worden duidelijk de mails van de twee afdelingen vermeld. Van verzoeker kan dus verwacht worden dat indien hij deze mails wilde raadplegen, hij een kopie van deze stukken uit het dossier zou hebben aangevraagd, hetgeen hij heeft nagelaten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij de inhoud van deze mails niet kan nagaan, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage betreffende deze documenten heeft gevraagd. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het antwoord van Memorial Moskou naar Cedoca d.d. 5 juni 2015 integraal wordt hernomen in het desbetreffende antwoorddocument van Cedoca.

Waar verzoeker opwerpt dat het antwoorddocument niet de gegevens vermeld van de personen die gecontacteerd werden, noch hun e-mailadres en/of telefoonnummer, noch hun precieze functie bij Memorial, merkt verweerder terecht op dat uit het antwoorddocument duidelijk blijkt dat het gaat om e-mailverkeer, en niet om telefoongesprekken. Verder blijkt uit het antwoorddocument duidelijk dat het gaat om respectievelijk een medewerker van de lokale afdeling van Memorial in Khasavyurt, en een medewerker van het hoofdkantoor van Memorial te Moskou. Gelet op het gegeven dat Cedoca onderzoek voerde naar een brief opgesteld door een zekere V.A.U. die als advocaat werkzaam zou zijn geweest voor de lokale afdeling van Memorial te Khasavyurt, spreekt het voor zich dat Cedoca contact opnam met een medewerker van deze lokale afdeling van Memorial. Deze persoon antwoordde dat ze geen advocaat met dergelijke naam kennen in de regio Khasavyurt en raadde aan om deze informatie te verifiëren bij het hoofdkantoor, waarop deze contactpersoon tevens een mail stuurde naar het hoofdkantoor. Ook Cedoca nam contact op met een medewerker van het hoofdkantoor. Hierop stuurde Memorial Moskou een antwoord naar Cedoca. Uit het desbetreffende antwoorddocument blijkt dan ook zeer duidelijk welke instelling(en) er gecontacteerd werden, waarom deze gecontacteerd werden en blijkt waarom hun betrouwbaarheid kan worden aangenomen. Het gegeven dat de twee contactpersonen omwille van veiligheidsredenen gevraagd hebben anoniem te blijven, en hun exacte gegevens (in casu naam) en hun precieze functie bij Memorial dus niet vermeld worden, verandert niets aan deze vaststellingen. De Raad benadrukt samen met verweerder dat het gebruik van anonieme getuigenissen en of bronnen geenszins het geloofwaardig karakter ervan ondermijnt (RvS 5 januari 2009, nr. 189.247). Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Voorts is het niet zo dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt. De informatie van Cedoca is eenduidig en bevindt zich in het administratief dossier. De analyse van de door verzoekers neergelegde juridische stukken geeft duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Indien verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten dan kunnen zij niet volstaan met blote beweringen, maar moeten zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de analyse (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005).

Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en gevoegd aan het verzoekschrift waaruit onmiskenbaar blijkt er in de Russische Federatie een hoge graad van corruptie heerst, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoeker bijgebrachte gerechtelijke documenten geen enkele bewijskracht hebben. Verzoeker brengt geen documentatie aan die de informatie van de commissaris-generaal weerlegt of de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing ontkracht.

Waar verzoeker een schending van artikel 17 §2 van het KB van 11 juli 2003 opwerpt omdat noch verzoeker noch zijn echtgenote geconfronteerd werden met hun tegenstrijdige verklaringen, antwoordt verweerder dat artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal slechts bepaalt 'Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.' Verweerder stelt vast dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden betreffen in de verklaringen van verzoeker voor de diverse asielinstanties, maar tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote op het CGVS. Bovendien wijst de Raad erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar in casu niet overtuigt.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft een individueel geval en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.2.3. In de mate verzoeker in een aanvullende nota, aangetekend verstuurd op 5 augustus 2015, zijn verzoekschrift aanvult met bijkomende stukken dienen deze conform artikel 39/18, 3e lid van de vreemdelingenwet uit de debatten te worden geweerd. Deze aanvullende nota werd immers niet

opgesteld in de taal die bepaald is bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet waardoor deze niet ontvankelijk is.

3.2.4. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd in het licht van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie.

3.2.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 november 2015, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift en benadrukt zij dat de situatie in de Russische Federatie nog moeilijker is dan vroeger door de politiek die Poetin voert. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 4 december 2015 zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift en de algemene opmerking dat de situatie in de Russische Federatie nog moeilijker is dan vroeger door de politiek die Poetin voert, zonder dat zij daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 3 november 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS